

Palestijnse natuurlijke rijkdommen liggen ten grondslag aan dit vreselijke conflict: Israëls

minachting voor internationaal recht brengt burgers in gevaar.

The following op-ed was published on 25 July 2014 in [The Independent](#)

De wereld kijkt toe hoe de nieuwste escalatie van geweld zich voltrekt in het conflict tussen Israël en Palestina.

Het is mijn plicht, als Algemeen Directeur van Al-Haq, de oudste Palestijnse mensenrechtenorganisatie, om *nog* maar eens een keer de onderliggende oorzaak van dit geweld aan de orde te stellen, of dit nu in de Gazastrook of op de Westelijke Jordaanoever plaatsvindt, en dit los van het feit of de Palestijnen of Israëli's door raketten of door een ontvoering worden gedood.

De onderliggende oorzaak is de schending van internationaal recht, in het bijzonder internationaal humanitair recht (IHL), al vanaf het jaar 1967, sinds het begin van de illegale Israëlische nederzettingenpolitiek. Een beleid er nu al meer dan 500.000 Israëlische burgers in Bezet Palestijns Gebied bracht.

Het is niet voor niets dat het overbrengen van eigen Israëlische burgers naar bezet gebied verboden is onder de Vierde Geneefse Conventie. Het is niet voor niets dat het overbrengen van eigen Israëlische burgers naar bezet gebied een oorlogsmisdaad is onder Het Statuut van het Internationale Strafhof –aanvaard in Rome in 1998.

Dood en geweld horen bij elk gewapend conflict en het internationaal humanitaire recht geeft juist gedragsregels voor dit soort conflicten opdat de levens van de burgerbevolking worden gespaard.

De minachting, die Israël voor deze internationale normen inzake gewapend conflict aan de dag legt, brengt deze vijandige omgeving teweeg en brengt de burgerbevolking in gevaar, zowel de Palestijnse als de Israëlische.

Voormalig juridisch adviseur van Israël, Dr. Theodore Meron, gaf in 1967, direct na de bezetting van de Arabische gebieden, aan de Israëlische regering te kennen, dat het nederzettingenbeleid, ten behoeve van Israëlische burgers, een schending van de Vierde Geneefse Conventie zou zijn.

Iedere opvolgende Israëlische regering heeft echter sindsdien besloten het Internationale Recht te negeren en in plaats daarvan de verhuizing van honderdduizenden Israëliërs naar bezet gebied te faciliteren of aan te moedigen. Het rechtssysteem van Israël heeft, door oneigenlijk gebruik van de wet, in hoge mate bijgedragen aan de legitimering van de nederzettingenpolitiek.

Ondanks het feit dat de internationale gemeenschap eensgezind is over het illegale karakter van het nederzettingenbeleid, heeft het gebrek aan politieke wil bij veel landen, met name de Verenigde Staten van Amerika, een belangrijke rol gespeeld in het creëren van een klimaat waarin Israël ongestoord zijn gang kon en mocht gaan.

Hoewel het advies van Dr. Meron de gevolgen van Israëls nederzettingenbeleid niet heeft voorspeld, komen deze wel tot uiting in de afschuwelijke cirkel van geweld die wij vandaag zien.

Waarom werd het advies in de wind geslagen? Niet uit vrees voor overbevolking in Israël. Natuurlijk zijn in de loop der jaren godsdienst, de dynamiek van politieke ideologieën en veiligheid aangevoerd als rechtvaardigingsgronden. Het werk van Al-Haq, in de afgelopen jaren, heeft een veel sterkere stuwende kracht aan het licht gebracht: namelijk de voordelen die kunnen worden behaald uit de ongeremde exploitatie (plundering) van de natuurlijke hulpbronnen van Palestina.

In een recent rapport van de Wereld Bank wordt opgemerkt dat de Palestijnen jaarlijks ongeveer \$3 miljard zouden kunnen halen uit de hulpbronnen in 'Area C' van de Westelijke Jordaanoever. Omdat de meeste nederzettingen in de Westelijke Jordaanoever dusdanig strategisch zijn gelegen dat zij de controle over water, land en mineralen hebben, blijkt dat de Israëlische inkomsten worden gegenereerd ten koste van veelvuldige confrontaties tussen de Israëlische en Palestijnse bevolking.

Ook al heeft Israël in 2005 de kolonisten en soldaten uit de Gazastrook teruggetrokken; de bezetting duurt voort op een wijze die nog steeds de ongeremde exploitatie van en de controle over de gasreserves voor de kust van het gebied in stand laat. De onwettige zeeblokkade door Israël heeft niet alleen de ontwikkeling van de kustzone van Gaza belemmerd, maar ook de Palestijnse economie weggehouden van miljarden aan hoogst noodzakelijke gasopbrengsten. Deze situatie creëert voor de Bezette Palestijnse Gebieden ook een voortdurende afhankelijkheid van Israël voor gas, en de opbrengst komt ook nog eens ten goede aan de Israëlische economie!

De ongeremde exploitatie van natuurlijke hulpbronnen door een buitenlandse macht is een kenmerk van de koloniale geschiedenis; een geschiedenis die zich vandaag herhaalt in Bezet Palestijns Gebied. Terwijl IHL gedurende de dekolonisatie van Afrika of gedurende de Tweede Wereldoorlog nog niet zo was ontwikkeld als vandaag, worden de koloniale doelstellingen van het verleden onmogelijk gemaakt in het moderne IHL door het bestaan van een verbod van plundering bovenop het verbod van volksverplaatsing. Deze verboden kunnen echter niet zonder politieke wil ten uitvoer worden gebracht.

Het gebrek aan politieke wil aan de kant van Israël is uit zakenoogpunt wel te begrijpen, want het betekent dat de weelde van Vruchtbare Sikkkel zou moeten worden gedeeld. Dit conflict wordt niet alleen uitgedrukt in slachtoffers en vernietiging, maar ook in dollars en dollarcenten. De natuurlijke hulpbronnen die op dit moment worden toegeëigend zijn schaars, eindig en niet onvervangbaar. Dat verklaart hun relatieve waarde ten opzichte van het verlies aan menslevens. Helaas worden deze harteloze berekeningen met een zakelijke mentaliteit gemaakt en dat is mede een verklaring voor het feit dat dit soort misdaden ongestraft kunnen voortduren.

Om een eerlijke vrede te bereiken die deze afschuwelijke cirkel van geweld zal doorbreken, dient de internationale gemeenschap ervoor te zorgen dat Israël haar illegale activiteiten beëindigt, want Israël zal nooit uit zichzelf dergelijke winstgevende ondernemingsactiviteiten opgeven. Het raamwerk

om een eerlijke vrede tot stand te brengen vinden wij in het internationale recht. Alleen door het internationale recht te respecteren en toe te passen kan een dergelijke vrede worden bereikt.

Tot het zover is zullen, aan beide zijden, slachtoffers een bijkomend verschijnsel zijn van uit de hand gelopen koloniale ambities.

[Article is also Available in these Languages on Al-Haq Website:](#)

